

mihael

KAPELANIJA SV. MIHAELA ARKANĀELA MUP - SJEDIŠTE I RAVNATELJSTVO POLICIJE

PRVA NEDJELJA DOŠAŠĆA

*PRIBLIŽUJE SE VAŠE
OTKUPLJENJE*

BEZGRJEŠNO ZAČEĆE BLAŽENE DJEVICE MARIJE

*ZDRAVO, MILOSTI PUNA!
GOSPODIN S TOBOM!*

mihael

47 / 2018.

**LISTIĆ POLICIJSKE KAPELANIJE
SV. MIHAELA ARKANĐELA
MUP - SJEDIŠTE I
RAVNATELJSTVO POLICIJE**
Godište XIII. (2018.), Broj 47 (378)
PRVA NEDJELJA DOŠAŠĆA,
2. prosinca 2018.

Kontakt:
o. Stjepan Harjač, policijski kapelan
tel.: 22 712, 84 048;
e-mail: sharjac@mup.hr

Vinko Bakula, pomoćnik kapelana
Tel.: 88 853, 82 805;
e-mail: vbakula@mup.hr

PROSINAC

Ned	2.	PRVA NEDJELJA DOŠAŠĆA <i>Bibijana; Živka; Blanka</i>
Pon.	3.	Franjo Ksaverski ; Klaudije
Uto.	4.	Barbara ; Barica; Ivan Damašćanski
Sri.	5.	Saba; Krispina; Slavka
Čet.	6.	Nikola biskup ; Nikša
Pet.	7.	Ambrozije; Agaton; Dobroslav
Sub.	8.	BEZGRJEŠNO ZAČEĆE BDM

MEDITACIJA
Čovjek došašća 3

**SLUŽBA RIJEČI -
PRVA NEDJELJA DOŠAŠĆA**

ČITANJA
Približuje se vaše otkupljenje. 4

HOMILIJA
Vjerovati u Božja obećanja 6

**SLUŽBA RIJEČI -
BEZGRJEŠNO ZAČEĆE BDM**

ČITANJA
Zdravo, milosti puna!
Gospodin s tobom! 8

HOMILIJA
Bezgrješno začće 10

KATEHEZA
Rock - glazba i sotonizam 12

Hrvatska marijanska svetišta
Svetište Gospe Voćinske 16

Mali vjeronaučni leksikon 18

NAŠI POKOJNI 19

NAJAVA 20

Čovjek došašća

Na početku smo došašća, adventa, znači na početku nove crkvene godine, ali i u vremenu koje s pravom znači da svijet kao cjelina živi u jednoj povijesti, koja se - znali mi ili ne - kreće prema ponovnom slavnom Kristovu dolasku, prema konačnoj Božjoj pobjedi.

Došašće znači također da je svaki čovjek i kršćanin u svojem cjelokupnom životu, a ne samo u ovom vremenu došašća, adventski čovjek, osoba došašća, koja ide ususret Božjem dolasku kroz slobodu, vjeru, nadu i ljubav.

Došašće nije neko pusto sjećanje na prošlo, nego ulazak čovjeka vjere, nade i ljubavi u onu stvarnost koja je počela, u povijest svijeta, u koju je Bog sam ušao i učinio je svojom poviješću. Ta je stvarnost i budućnost već u čovjeku skriveno prisutna i ona počinje upravo kroz vjeru. Sadašnjost nosi, kršćanski gledano, već budućnost u sebi, ta je budućnost Božja budućnost, snaga prisutna već u sadašnjosti, ali ne smijemo to u adventu svog života zaboraviti.

Krist živi u vjerniku kroz vjeru. On je već tu, on je već u meni upravo zbog toga što vjerujem i taj advent završava tek onda kad budeš čuo: „Uđi u radost gospodara svoga“ (Mt 25,21).

Ovo nam teško vrijeme unosi zdvojnost, adventska se radost čini teškom. Ne očajavaj, već reci svom srcu: „Ti si, moje srce, već izabralo adventsku radost.“ To je advent velikog Boga. Reći to s punim pouzdanjem, znači da u ove riječi već ulaze spasenjska prošlost tvoga života i budućnost koja je vječna i bezgranična, u tvoje srce ulazi Onaj koji je sam advent, najavljena bezgranična budućnost, sam Krist.

Potruđi se u ovom došašću živjeti poniznu i trijeznu radost, punu iščekivanja. Tiha radost i nada kakvu ima zatvorenik koji sjedi u svojoj ćeliji i želi upravo ustati jer su se upravo otvorila vrata njegove tamnice.

Pokušaj danas živjeti kao osoba došašća, tada ćeš oko sebe unositi svjetlo u tamu, radost u tužna srca, ohrabrenje u klonule duše, nadu u očajne i beznadne, konačno, živjet ćeš kao čovjek vjere koja jedino živi u ozračju adventa i nade.

Prvo čitanje: Jr 33, 14-16

Učinit ću da nikne Davidu izdanak pravedni.

Čitanje Knjige proroka Jeremije

Evo, dolaze dani
- riječ je Gospodnja -
kad ću ispuniti dobro obećanje
što ga dadoh domu Izraelovu
i domu Judinu:

U one dane i u vrijeme ono
učinit ću da nikne Davidu
izdanak pravedni;
on će činiti
pravo i pravicu na zemlji.

U one dane Judeja će biti spašena,
Jeruzalem će živjeti spokojno.
A grad će se zvati:
'Gospodin, Pravda naša.

Riječ Gospodnja

Otpjevni psalam: Ps 25,4-5. 8-9. 10 i 14

K tebi, Gospodine, uzdižem dušu svoju.

Pokaži mi, Gospodine, svoje putove,
nauči me svojim stazama!
Istinom me svojom vodi i pouči me,
jer ti si Bog, moj Spasitelj:
u tebe se pouzdajem svagda.

Gospodin je sama dobrota i pravednost:
grešnike on na put privodi.
On ponizne u pravdi vodi
i uči malene putu svome.

Sve su staze Gospodnje istina i ljubav
za onog koji čuva Savez njegov i
propise.

Prisan je Gospodin s onima koji ga se
boje
i Savez svoj objavljuje njima.

Drugo čitanje: 1 Sol 3, 12-4, 2

Učvrstio vam Gospodin srca za Dolazak Kristov

Čitanje Prve poslanice Solunjanima

Braćo!
 Dao vam Gospodin, te jedni prema drugima i prema svima rasli i obilovali ljubavlju kakva je i naša prema vama. Učvrstio vam srca da budu besprijekorno sveta pred Bogom i Ocem našim o Dolasku Gospodina našega Isusa i svih svetih njegovih s njime. Uostalom, braćo, molimo vas i zaklinjemo u Gospodinu Isusu: primili ste od nas kako treba da živite da biste ugodili Bogu. Vi tako i živite pa sve više napredujete! Ta znate koje smo vam zapovijedi dali u Gospodinu Isusu.

Riječ Gospodnja

Evandjelje: Lk 21, 25-28. 34-36

Približuje se vaše otkupljenje.

Čitanje svetog Evandjelja po Luki

Uono vrijeme: Reče Isus svojim učenicima: Bit će znaci na suncu, mjesecu i zvijezdama, a na zemlji bezizlazna tjeskoba naroda zbog huke mora i valovlja. Izdisat će ljudi od straha i iščekivanja onoga što prijeti svijetu. Doista, sile će se nebeske poljuljati. Tada će ugledati Sina Čovječjega gdje dolazi u oblaku s velikom moći i slavom. Kad se sve to stane zbivati, uspravite se i podignite glave jer se približuje vaše otkupljenje.

Pazite na se da vam srca ne otežaju u proždrljivosti, pijanstvu i u životnim brigama te vas iznenada ne zatekne onaj Dan jer će kao zamka nadoći na sve žitelje po svojoj zemlji.

Stoga budni budite i u svako doba molite da uzmognete umaći svemu tomu što se ima zbiti i stati pred Sina Čovječjega.

Riječ Gospodnja

Vjerovati u Božja obećanja

U prvom čitanju na prvu nedjelju Došašća, čujemo utješni proglas proroka Jeremije, da će Bog sasvim sigurno izvršiti svoje obećanje i da će nam poslati Spasitelja. Jedan od velikih izazova naše vjere usuditi se vjerovati u Božja obećanja. Izrael je više puta iskusio da je nesposoban spasiti samoga sebe, zato prorok, u ime naroda, preklinje Boga da im donese otkupljenje. Prvi uvjet otkupljenja je priznati koliko nam je potrebna Božja ljubav.

U drugom čitanju imamo lijepu molitvu svetog Pavla u kojoj zaziva ljubav Gospodinovu na svoje drage vjernike iz Soluna. Na taj način trebamo i mi misliti na druge: neka ih dobri Bog obdari svim nebeskim i zemaljskim blagoslovom.

Evandjelje prikazuje Isusov drugi dolazak. Koliko god da nam se slike koje je Isus predočio svojim slušateljima mogu činiti strašnim, njegov stil nije bio plašiti ljude. Nije objavio činjenice, već znakove. Znak se može ne primijetiti ili krivo protumačiti. Drugi dio čitanja evanđelja je poziv na budnost.

Došašće je razdoblje pripreme za Božić. Dijelom je to prisjećanje na prvi dolazak našeg Gospodina, a istovremeno je i poziv za pripremu za njegov drugi dolazak, koji će nastupiti u trenutku naše smrti. Iščekivanje Boga u došašću događa se u znaku ove dvostruke dinamike: dijelom Gospodin dolazi k nama, a dijelom mi idemo ususret Gospodinu.

Nažalost, i danas smo u velikom iskušenju da uredimo svoj život kao da Bog ne postoji, ili ako i postoji, zamišljamo ga u svakodnevnom životu tako kao da s njim imamo malo zajedničkoga i kome ne dugujemo odgovornost. Našu sreću tražimo u zdravlju, blagostanju i u još stotinu sitnih ovozemaljskih radosti. One su nam potrebne da se dobro osjećamo, ali nisu dovoljne da zadobijemo oproštenje grijeha i obećanje vječnog života. Za to nam je potreban Bog.

U došašću trebamo misliti na ovu našu temeljnu upućenost na Boga. Ali, došašće je i više od toga: skreće nam pažnju da Bog ostaje vjeran svojim obećanjima, nama je potrebno samo malo strpljenja da dočekamo njegovo vrijeme. Ovdje se možemo zaustaviti na trenutak i zapitati: vjerujemo li mi doista u Božja obećanja? Isus nam je obećao da će biti s nama u svim danima našeg života, sve do svršetka svijeta. Vjerujemo li mi u ovo obećanje? Braćni partneri su sa sakramentom braka dobili i obećanje da će Bog u svojoj milosti

biti s njima u svim sretnim trenucima njihovog života, ali i u teškoćama. Vjerujemo li mi u ovo obećanje? Isus je Petru obećao da će Crkvu izgraditi na takvim temeljima kojima neće nadvladati ni vrata paklena. Vjerujemo li mi u ovo obećanje kada imamo u vidu današnju Crkvu?

Jedan od stupova našeg vjerovanja je hrabrost da se oslonimo na Božja obećanja, jer obećanje sadržava i činjenicu da se ono još nije ostvarilo, stoga je potrebna hrabrost da se usudimo svoj život povjeriti Bogu. Tajna kršćanskog života je ova vječna napetost između obećanja i ispunjenja, vječito iščekivanje Boga između došašća i Božića. Došašće je poticanje i izazov: Bog svakodnevno stiže, nekada tiho, nekada na iznenađujući način, ali nikada ne kasni. Od nas očekuje samo da ga čekamo otvorena srca i da ga prihvatimo.

Došašće dakle nije pasivno, već aktivno iščekivanje Boga. Evanđelje govori o drugom dolasku Sina Čovječjeg. Isus nas je upozoravao da širom otvorenih očiju idemo naprijed kako bismo bili sposobni prepoznati sitne znakove Božje prisutnosti, čak i u prirodnim pojavama. Kako po pupoljcima zaključujemo da se bliži proljeće, tako i po znacima milosti trebamo zaključivati na Božju prisutnost.

Mihály Szentmártony, *Očarani Božjom riječju*

Prvo čitanje: Post 3, 9-15.20

*Neprijateljstvo ja zamećem
između roda tvojega i roda njezina!*

Čitanje Knjige Postanka

Pošto je Adam jeo s drveta, zovne ga
Gospodin, Bog:

- Gdje si? - reče mu.

On odgovori:

- Čuo sam tvoj glas u vrtu; pobjah se
jer sam gol pa se sakrih.

Nato mu reče:

- Tko ti otkri da si gol? Da nisi jeo sa
stabla s kojega sam ti zabranio jesti?

Čovjek odgovori:

- Žena koju si mi dao – ona mi je dala
sa stabla pa sam jeo.

Gospodin, Bog, reče ženi:

- Što si to učinila?

- Zmija me prevarila pa sam jela,
odgovori žena.

Nato Gospodin, Bog, reče zmiji:

- Kad si to učinila, prokleta bila među
svim životinjama i svom zvjeradi poljskom!
Na truhu svome puzat ćeš i prašinu jesti
svog života svog! Neprijateljstvo ja
zamećem između tebe i žene, između
roda tvojeg i roda njezina: on će ti glavu
satirati, a ti ćeš mu vrebati petu.

Svojoj ženi čovjek nadjene ime Eva jer
je majka svima živima .

Riječ Gospodnja

Otpjevni psalam: Ps 98, 1-4

*Pjevajte Gospodinu pjesmu novu jer
učini djela čudesna.*

Pjevajte Gospodinu pjesmu novu,
jer učini djela čudesna.

Pobjedu mu pribavi desnica njegova
i sveta mišica njegova .

Gospodin obznani spasenje svoje,
pred poganima pravednost objavi.

Spomenu se dobrote i vjernosti
prema domu Izraelovu .

Svi krajevi svijeta vidješe
spasenje Boga našega.

Sva zemljo, poklikni Gospodinu,
raduj se, kliči i pjevaj!

Drugo čitanje: Ef 1, 3-6.11-12

*Izabra nas u njemu
prije postanka svijeta.*

Čitanje Poslanice svetoga Pavla apostola Efežanima

Blagoslovljen Bog i Otac
Gospodina našega Isusa Krista,
on koji nas blagoslovi
svakim blagoslovom duhovnim
u nebesima, u Kristu.
Tako: u njemu nas sebi izabra
prije postanka svijeta
da budemo sveti i neporočni pred njim;
u ljubavi nas predodredi za posinstvo,
za sebe, po Isusu Kristu,
dobrohotnošću svoje volje,
na hvalu slave svoje milosti
kojom nas zamilova u Ljubljenome.
U njemu, u kome i nama -
predodređenima
po naumu Onoga koji sve izvodi
po odluci svoje volje -
u dio pade da budemo na hvalu
Slave njegove -
mi koji smo se već prije nadali u Kristu .

Riječ Gospodnja

Evandjelje: Lk 1, 26-38

*Zdravo, milosti puna!
Gospodin s tobom!*

Čitanje svetog Evandjelja po Luki

Uono vrijeme:
Posla Bog anđela Gabriela u
galilejski grad imenom Nazaret k djevici
zaručenoj s mužem koji se zvao Josip iz
doma Davidova; a djevica se zvala Marija.
Anđeo uđe k njoj i reče:

- Zdravo, milosti puna! Gospodin s
tobom!

Na tu se riječ ona smete i stade
razmišljati kakav bi to bio pozdrav. No
anđeo joj reče:

- Ne boj se, Marijo! Ta našla si milost u
Boga. Evo, začet ćeš i roditi sina i nadjenut
ćeš mu ime Isus. On će biti velik i zvat će
se Sin Svevišnjega. Njemu će Gospodin
Bog dati prijestolje Davida, oca njegova, i
kraljevat će nad domom Jakovljevim
uvijeke i njegovu kraljevstvu neće biti kraja.

Nato će Marija anđelu:

- Kako će to biti kad ja muža ne
poznajem?

Anđeo joj odgovori:

- Duh Sveti sići će na te i sila će te
Svevišnjega osjeniti. Zato će to čedo i biti
sveto, Sin Božji. A evo tvoje rođakinje
Elizabete: i ona u starosti svojoj začu sina.
I njoj, nerotkinjom prozvanoj, ovo je već
šesti mjesec. Ta Bogu ništa nije
nemoguće!

Nato Marija reče:

- Evo službenice Gospodnje, neka mi
bude po tvojoj riječi.

I anđeo otiđe od nje .

Riječ Gospodnja

Bezgrješno začće

Prosinac je mjesec obrata, mjesec završetaka i početaka.

Dani su sve kraći, a primicanje nove godine navodi nas da se osvrnemo na godinu na izmaku. No, uz osvrt na prošlost, potrebno je pogled usmjeriti na novi početak.

Sve stvoreno, tako i mi sami, svoj početak imamo u otajstvu Boga. Bog se postupno objavljuje kroz povijest. Njegovu objavu prihvaćamo strpljivo i hrabro u povjerenju, premda nam počesto nije jasna. Bog je tajna koju nikada nećemo u potpunosti razumjeti, ali uz vjeru i povjerenje, uz Božju milost, s lakoćom možemo živjeti s njom. Zato nikad ne prestajemo slaviti svoj početke. Početak - Boga ne zaboravljamo, on je temelj našeg bića.

Počelo je došašće, početak nove crkvene godine. Veselimo se Božiću, blagdanu početka Božje prisutnosti među nama u djetetu Isusu.

I danas slavimo svetkovinu početka, početka Marijina, svetkovinu Bezgrješnog začća Blažene Djevice Marije.

Što zapravo danas slavimo?

Današnja svetkovina često se miješa s blagdanom Navještenja Gospodinova, kada je Marija djevičanski začela Isusa.

Blagdanom Bezgrješnog Začća slavimo Božju milost kojom je Marija koja je začeta bračnim sjedinjenjem njezinih roditelja.

Danas slavimo blagdan Božjeg početka, i to je uvijek početak milosti. Marija pripada ovom početku na jedinstven način. U njoj počinje naše otkupljenje. Ona mu pripada kao otkupljena unaprijed radi Krista, otkupitelja.

Marija će u svome krilu nositi Utjelovljenog Boga, Riječ koja je postala tijelom. Božja volja je da se Isus, Sin, Druga Božanska Osoba Presvetog Trojstva, rodi od žene (Otk 12, 1, Ivan 19,26).

Svetkovina Bezgrješnog Začća je blagdan koji, kao i došašće, prepoznaje potrebu pripreme za dolazak Kralja Kraljeva i Gospodara Gospodara. To je svetkovina koja, poput rodoslovlja u evanđeljima, ukazuje da je Isus dio mnogo duže i šire povijesti.

Naša priprava je dio nama darovane njegove milosti. Kroz cijelo vrijeme Bog je radio na tome da nas pripremi za naše spasenje, a Bezgrješno začće dio je te priprave, priprave za Isusov dolazak.

Zbog ovog početka Bog će biti sve u svemu. Zato je blagdan Bezgrješnog Začća i naš blagdan. Naša ljudska povijest, s početkom u Bogu, ali i s poviješću naših grijeha, Bog je prihvatio u ljubavi i praštanju. Naša krivnja i grijeh ne mogu zaustaviti Božju milost.

Iz dubine svoga bića, Blažena Djevica Marija pokazuje nam ono što će s nama milošću Božjom biti jednog dana, bit ćemo potpuno ispunjeni Božjom ljubavlju.

Bezgrješno začće

Bezgrješno začće je nauk da je Bog Mariju, Isusovu majku, očuvao od istočnog grijeha od samog trenutka njezina začća. Znači, Marija je začeta bez istočnoga grijeha. Začeta je naravnim spolnim činom njezinih roditelja.

Svetkovina Bezgrješnog začća, u Istočnoj crkvi slavi se već od šestog stoljeća. Pod utjecajem istočnog kršćanstva dijelovi zapadne Europe uveli su blagdan Marijina začća u 9. ili 10. stoljeću. Slavljenje Bezgrješnog začća osobito se širi vrijeme gotike. Godine 1477. dobiva i papinu potvrdu. U Španjolskoj godine 1644. postaje zapovijedanim blagdanom, a godine 1708. postaje zapovijedanim blagdanom u cijeloj Katoličkoj crkvi.

Godine 1854., Papa Pio IX. proglasio je tu vjersku istinu dogmom Katoličke Crkve. Po riječima tog dokumenta Blažena Djevica Marija "bila je od prvog trenutka svoga začća, jedinstvenom milošću i povlasticom svemogućeg Boga i zbog budućih zasluga Isusa Krista, Spasitelja ljudskog roda, sačuvana od svake mrlje istočnog grijeha" (bula *Ineffabilis Deus*).

Bezgrješno začće spada u svetkovine, a liturgijski se slavi 8. prosinca.

Stephen B. Whatley, *Our Lady of Lourdes*, stephenbwhatley.com

Rock - glazba i sotonizam

Rock glazba kao mogućnost dijaloga Crkve i mladih

Odnos Crkve prema rock-glazbi

Predsjednik "Papinskog vijeća za kulturu" kardinal Paul Poupard obratio se u listopadu 1994. godine "Udruzi njemačkih redovničkih poglavara" (VDO) s molbom za sudjelovanje u pripremi sljedećega sveopćeg skupa ovoga visokoga tijela, koje se u posljednje vrijeme bavi temama značajnim za dijalog između Crkve i različitih kultura. "Kako čovjeku današnjice govoriti o Bogu", bila je tema održanog skupa 1994. godine. Ovogodišnja tema istoga skupa glasila je: "Na putu k pastoralu kultura". Već se iz samih naslova naslućuje namjera sveopće Crkve: saslušati iskustva i spoznaje ljudi svih kultura, tj. ozbiljnije poraditi na dijalogu između kultura i vjere. Na isti je način svoju temeljnu zadaću propovijedanja razumio i dominikanski red na posljednjem zasjedanju Generalnog kapitula 1995. godine u Calaruegi - rodnom mjestu sv. Dominika - kao diljem svijeta rasprostranjen, a opet svima jednako blizak dijalog, s posebnim naglaskom na tri područja: ekumenski, međureligijski i kulturni dijalog. Dijalog među kulturama dakako ne podrazumijeva samo dijalog različitih nacionalnosti koje imaju svoje kulture, nego prije svega dijalog s kulturama koje su nastale ili su se

razvile unutar neke skupine, nekog naroda. "Rock-glazba" jest svakako jedna od kultura, raširena i zastupljena posebno među današnjom mladom generacijom.

Stoga, dijalog mladih i Crkve jest dijalog različitih kultura, proces međusobnog darivanja, način egzistiranja u svijetu koji je sve više označen svojim različitostima. Sukladno izvornom značenju grčke riječi *dia-legeis*, na ovim će se stranicama pod riječju *dijalog* razumjeti, prije svega, razgovor u kojemu dva sugovornika - u ovom slučaju mladi i Crkva - kažu tko su, koji je njihov način razmišljanja i na koji bi način upravo rock-glazba mogla postati mogućnošću njihova međusobnog dijaloga.

Društvena nesigurnost mladih

Znanstvena istraživanja nam pokazuju kakvi sve problemi muče današnje mlade; oni se smatraju razapetim i nesigurnim u društvu koje je itekako zahtjevno sa svojim kvalificirajućim prisilama i otvorenom konkurencijskom borbom, istodobno težeći za blagostanjem, luksuzom i slobodnim vremenom. Uživanje ovdje i danas; borba za sutrašnji uspjeh - životni je moto mnogih mladih. Kako se u svemu tome odlučiti? Kako živjeti u društvu koje ne prestaje govoriti o humanosti, dok se istodobno i jedino bori za ostvarenje vlastitih snova? Kako živjeti u društvu kojemu su usta prepuna govora o obitelji kao najvažnijem čimbeniku

ljudskoga društva, a u svojoj ekonomiji i politici jedva da na nju obraća pozornost? Kako živjeti u društvu kojemu mladi znače važnu pokretačku snagu, a koje ih često ostavlja same s njihovim problemima? Kako živjeti u društvu u kojemu se već pronalaze programi za treće tisućljeće, a u kojemu mladi još uvijek nisu sigurni hoće li već sutra biti upleteni u III. svjetski rat?

Ne nalazeći odgovore na temeljna životna pitanja mladi se otvaraju prema svemu što je izvan njih i spremni su pružiti ruku za svime što im se nudi, bilo u materijalnom, bilo u duhovnom pogledu, s jednim jedinim ciljem: ovdje i sada postići konačnu sreću, užitak...

Crkva -sugovornica ili tek jedna od Institucija?

Hoće li za stotinu godina postojati Katolička crkva u svom današnjem obliku? Budućnost Crkve - promatrana očima mlade generacije - stoji na vrlo klimavim nogama. Među njima je veoma malen broj onih koji Crkvi u njezinom sadašnjem obliku daju šansu preživljavanja u budućnosti. Crkva koja se boji "novoga" i koja samo čuva "staro" ne može očekivati naklonost mladih. *"Mogu slobodno istupiti iz takve Crkve koja čak histerično nastupa protiv bilo kakve reforme, protiv bilo kakve revizije vlastitog života, kaskajući daleko iza društvenog načina življenja, čime sama sebi kopa grob. Bogu hvala da i izvan Crkve ima dobrih kršćana!"* Ovakva razmišljanja današnjeg mladog čovjeka upozoravaju na sve veći jaz i razliku u načinu mišljenja mladih, s jedne strane, i Crkve, s druge

strane. Kao da je njihov međusobni odnos dospio u slijepu ulicu, odakle - čini se - nema izlaza.

Što je zapravo Crkva za današnju mladu generaciju? Put k vjerovanju ili zapreku na putu k vjerovanju? Ostavljaju li mladi u svome životu makar malo mjesta za Crkvu? Je li im Crkva uopće potrebna i pomaže li im ona na putu prema konačnom ispunjenju života ili je i ona tek jedna od "institucija"? (Pod ovim pojmom mladi podrazumijevaju organizacije i udruge - bilo koje vrste. Sve što ima bilo kakve povezanosti s institucijom - bilo da je riječ o državi ili o Crkvi - za mlade ima odmah negativan karakter, negativan prizvuk. U tom svom načinu ponašanja oni ponekad umiju biti isuviše kritični i nepovjerljivi prema svakoj tradicionalnoj vrijednosti - jednako i prema Crkvi. Općenito se može reći da mladi gledaju Crkvu u prvom redu kao zajednicu vjernika u Isusu Kristu, koja u svojoj biti nije hijerarhija, nego je hijerarhija u službi Crkve.). Jesu li glavni problemi njihova odnosa prema Crkvi drukčiji nego prema društvu?

Budemo li očima mladih tražili konkretne odgovore o odnosu koji imaju prema Crkvi, doći ćemo do sljedećih stavova: "Crkva mi ne pruža nikakvu slobodu; usmjerena je tradicionalno; fiksirana je na prošlost; prebogata je; nije vjerodostojna; stoji kao nekakva smiješna i neodlučna figura na socijalnom i političkom planu." U ovakvim kritikama sadržana su očekivanja mladih koja nastaju iz njihovih potreba i njihove egzistencijalne zabrinutosti. Njihova je logika jednostavna i razumljiva. Naime, sve ono što za njih nema posebnog

Rock - glazba i sotonizam

značenja, nema ni budućnosti. Stječe se dojam da Crkva više ne utječe toliko na formiranje samoga života; ona čak ne preuzima nikakvu odgovornost za budućnost mladih; dakle, ni ona sama nema budućnosti. Koji je razlog ovakvom načinu razmišljanja? Što je mlade dovelo do ovakvih rezultata u njihovu susretanju s Crkvom? Prije svega, ovakav odnos prema Crkvi rezultat je osobnoga susreta s konkretnom Crkvom, tj. sa župnom zajednicom, sa svećenicima u župi, s vjeroučiteljima na satu vjeronauka, dakako i s onima koji redovito dolaze na misu.

Dodamo li tome liturgijsku ukrućenost i manjak kreativnosti i improvizacije, zatim nezainteresiranost crkvenih službenika za suradnju, njihov nedostatan dodir s društvenim promjenama, zastarjele pjesme, monotone molitve, još uvijek loš image Crkve i onih koji idu u crkvu - imat ćemo dovoljno razloga zbog kojih mladi sve rjeđe dolaze u crkvu i sve manje žele imati bilo kakvoga kontakta s Crkvom i njezinim strukturama.

Mjesto mladih u Crkvi

Jesu li mladi budućnost Crkve i jesu li oni Crkva budućnosti? Ovo bi se pitanje moglo jednako postaviti i bilo kojoj drugoj udruzi, sektu, nogometnom klubu; treba samo promijeniti vlasnika i upitati: Kome su mladi budućnost? No, uvijek je važno pitanje druge premise, tj. drugog koraka: Koliko su dotični budućnost za mlade? Mislim da je stoga jednako primjereno upitati: Je li Crkva budućnost mladoj generaciji? Iako gladni duhovnih vrednota, oni odbijaju ono što im Crkva

nudi, jer im se prečesto nude proizvodi "zapakirani" u isuviše tradicionalne "omote", teško spojive s organiziranim sustavima koji ideologiziraju sve razine života. Pluralizam kultura suvremenoga svijeta i njihovo prožimanje ispunja ih stanovitom nadom pred životom, ali osjećaju da ih je taj pluralizam ispraznio i osiromašio u njihovu identitetu. Primjećuje se njihov strah pred neizvjesnošću vlastite budućnosti, jer osjećaju da nemaju šire mogućnosti za izbor svagdanjeg osiguranja životnih potreba.

Stoga je teško, a i neodgovorno, očekivati od mladih ljudi - koje životne oluje ozbiljno potresaju u njihovoj osobnosti - da već posjeduju izgrađenu svijest o sebi i o svom poslanju u Crkvi, gdje ionako uvijek imaju neku sporednu ulogu. Oni sami nikada neće od Crkve tražiti da ih angažira: skloniji su da budu pasivni slušatelji dok se potpuno ne zasite, negoli da dopuste službenicima postojeće Crkve da ih oni angažiraju po svome konceptu. Mladi neće ni pokušati izboriti se za svoje mjesto u Crkvi, ali će ga prihvatiti ponudi li im se.

Zato bi bilo veoma važno da Crkva osluškuje i uvažava ovakvo stajalište, gdje će mladi sami moći iznijeti kako se osjećaju i kakav je uistinu njihov odnos prema Crkvi jer bi svaki drugi odgovor bio tek pretpostavka s (ni)malo iskustva. Pronalaziti dakle način i stvarati im slobodan prostor, poticati ih na život i na aktivnost u Crkvi koja je i njihova i u kojoj će se oni osjećati kao kod kuće - bila bi glavna zadaća Crkve u radu s mladima.

Živjeti zajedno s mladima

Svećenstvo i druge odgojne strukture u Crkvi isuviše često smatraju mlade objektom vjerskoga odgoja, tj. pacijentima koji su itekako potrebiti njihove pomoći i koje treba oblikovati kao nekakvu skulpturu prema svojoj zamisli. Te iste crkvene strukture kao da brzo zaboravljaju da bi se prema mladima trebali ponašati kao prema ravnopravnom partneru, sugovorniku kojega treba shvatiti i prihvatiti kao subjekt vjerskoga odgoja, učeći otkrivati njihove pozitivne sastavnice, njihov elan, njihovu kreativnost. "Duhom straha" kao da su ispunjeni svagdanji postupci Crkve i njezinih službenika, koji brzo zaboravljaju da mladi nisu samo "hipici", "čupavci", destruktivci, antiautoritativci; oni su itekako sposobni i spremni organizirati se, raditi u skupini - ako se pokaže spremnost na suradnju s druge strane. ("Svećenici često nemaju dovoljno sluha za životne probleme mladih, poglavito u nedjeljnim misama ne uspijevaju svojim propovijedima dodirnuti 'uzburkanu dušu mladog čovjeka', smatra radna skupina kojoj je pri austrijskoj BK povjereno dušobrižništvo za mladež, poglavito zato što Konstitucija o svetoj liturgiji II. vatikanskog sabora otvara prostor sudjelovanja mladih u misnom slavlju. U liturgijskoj praksi trebalo bi se ponajprije voditi računa o što djelatnijem sudjelovanju mladih u liturgiji, te da do izražaja dođu pokret i glazba, koja se sviđa mladima, ali za to nisu dovoljna sadašnja iskustva u pastoralu mladih, smatra ta radna skupina.", IKA, Zagreb, 4. srpnja 1996.).

Ako se tvrdi da je temeljni cilj katehizacije uvođenje u vjeru, onda to ne znači samo u onu vjeru na nogama crkvene tradicije ni dogmatike, nego u vjeru koja stoji na vlastitim nogama. Uvođenje u vjeru već je odavno prestalo biti stvar autoritativnih katehizacija i vatrenih propovijedi; ono sve više postaje proces, putovanje istom "klasom" i s jednakim (ne)pogodnostima putovanja - kako za Crkvu, tako i za mlade."

Stoga se ni Crkva više ne bi smjela zaustavljati kod pitanja: Kako biti misionarom među mladima? - nego mnogo više: Kako živjeti zajedno s mladima? Velika je pogreška smještati ih na svoju lađu: treba poći do njihove i s njima uspostaviti zajedništvo jezika i života slušajući njihov način razmišljanja, izražavanja - ne da bi se poistovjetilo s njima, nego da bi ih se uopće moglo razumjeti, što je zapravo temeljna pretpostavka svakog dijaloga.

Točno je da Crkva u svom apostolatu ne treba uskakati na svaki vlak koji je upravo stigao. U malo slučajeva u kojima je ona to dosad činila, takvo uskakanje završavalo je uvijek neuspješno. Stoga bi bilo potrebno, i za Crkvu i za čitavu teologiju, da u vlastitim redovima osposobi ljude koji će razumjeti jezik suvremenih kultura i koji će biti dostojan partner u dijalogu s drugim kulturama; koji će propovijedati - ne mladima, nego s mladima; koji će u svome radu zaobići vertikalnu: svećenik - mladi i usredotočiti se na horizontalnu, na dijalog; koji će biti spremni na uzajamno poučavanje, na zajedničko življenje po vjeri.

Anto Bobaš, *Rock glazba i sotonizam*, IV. Izdaneje, Teovizija, Zagreb, 2009.

Hrvatska marijanska svetišta

Svetište Gospe Voćinske

Mjesto Voćin podno sjeverne strane Papuka nalazi se u zemljopisnom središtu Požeške biskupije (osnovana 1997. godine) između rijeke Save i Drave te je sa svojim svetištem Majke Božje postalo i njezino duhovno središte. Biskup dr. Antun Škvorčević dao mu je značenje biskupijskog svetišta.

Nakon oslobođenja Slavonije od Osmanlija Voćin je u 18. stoljeću privlačio mnoge Marijine štovatelje. Od 1886. godine pa nadalje, iz Požege je 20. kolovoza polazila voćinska procesija pješaka s hodočasnicima iz Požeške doline i Posavine. U duhu druge polovice 19. stoljeća u Voćinu se gajila pobožnost prema Gospi Lurdskoj, čije se štovanje nastavilo i nakon II. svjetskog rata. Gospin kip zajedno s crkvom nestao je u ruševini 1991. godine. No, Providnost je htjela da je voćinski župnik Josip Martinac 1940. godine staru sliku voćinske Gospe, Majke od utočišta iz 18. stoljeća pohranio u Dijecezanski muzej u Zagrebu. Ona je 21. kolovoza 1999. u procesiji pješaka iz Požege svečano vraćena u Voćin. Na prvome biskupijskom euharistijskom kongresu prigodom proslave Godine velikog jubileja 24. rujna 2000. oko nje se sabralo mnoštvo od oko 25.000 vjernika iz Požeške biskupije. Za ovo slavlje pokraj srušene crkve uređen je kongresni prostor na otvorenom, koji otada trajno služi za liturgijska okupljanja hodočasnika.

Vjernici iz Slavonije i drugih dijelova Hrvatske pojedinačno ili u skupinama hodočaste Voćinskoj Gospi tijekom cijele godine. Redovito biskupijsko hodočašće djece održava se prve subote u mjesecu

svibnju. Ovo najbrojnije dječje hodočašće u Hrvatskoj okupi do 6000 učenika osnovne škole. Požeška biskupija hodočasti organizirano u dva dijela. Iz požeškoga i posavskog kraja kreću pješaci 20. kolovoza, prenoće u župi Stražeman a potom 21. kolovoza nastavljaju put do Voćina gdje zajedno s pješacima iz Zapadne Slavonije, odnosno daruvarskog kraja i mnoštvom drugih hodočasnika, pristiglih autobusima i osobnim automobilima sudjeluju na vrlo upečatljivom večernjem slavlju sa svijećama u čast Gospe od Utočišta. Iz slavonskog i podravskog dijela Biskupije brojni vjernici hodočaste početkom rujna, u subotu ili nedjelju nakon Male Gospe.

Svetište Gospe Voćinske zrači posebnom duhovnom snagom te ovdje hodočasnici po Marijinom zagovoru nalaze pomoć u životnim teškoćama i duhovni mir.

Crkva Majke Božje u Voćinu, veoma vrijedan primjer gotike u Sjevernoj Hrvatskoj, sagrađena je u 15. stoljeću. Za vrijeme osmanlijske vladavine u Slavoniji tijekom 16. i 17. stoljeća bila je oštećena, ali je obnavljaju franjevci koncem 17. stoljeća i sa svojim milosnim Gospinim kipom postala je hodočasničkom crkvom u koju su dolazili vjernici iz cijele Slavonije. Tijekom II. svjetskog rata 1944. godine teško je oštećena i ostala bez krova. Župnici Franjo Bosnar i Antun Prpić uz pomoć mnogih Marijinih štovatelja iz domovine i inozemstva, posebno gradišćanskih Hrvata, predvođenih biskupom iz Željezna (Eisenstadt) dr. Stefanom Lazslom i dekanom Štefanom Horvatom crkvu su od 1971. do 1984. godine mukotrpno obnavljali. Unatoč strogim zabranama i progonima komunističkih vlasti nakon II. svjetskog rata, vjernici su ostali vjerni svojoj Voćinskoj Gospi te su se hodočašća od 1963. godine ponovno organizirala a nakon obnove crkve bivala sve brojnija.

U noći 13. na 14. prosinca 1991. godine srpske vojne postrojbe razorile su voćinsku crkvu do temelja, te je i ona pretrpjela tešku sudbinu tamošnjih katolika, okrutno poubijanih ili poginulih.

Odlukom Požeške biskupije i Ministarstva kulture Republike Hrvatske crkva se obnavlja u svom prvotnom izgledu. Radovi su započeli 2002. godine po projektu prof. dr. Vladimira Bedenka s Arhitektonskog fakulteta u Zagrebu. Želja je da se izgradnjom crkve u njezinom izvornom obliku vrati vrijedan objekt hrvatske katoličke baštine, iskaže poštovanje i podigne spomen svima onima koji su položili živote za slobodnu Hrvatsku. Konačno, dvadeset godina nakon razaranja, Voćin je 2011. dobio novo crkveno zdanje prema nacrtima nekadašnje stare crkve, a na ponos onih koji se nisu željeli odreći vlastite crkvene baštine, napose Marijinih hodočasnika.

O dvadesetoj obljetnici razaranja crkve, a potom i njezine ponovne izgradnje, biskup Škvorčević proglasio je Godinu Gospe Voćinske u razdoblju od 21. kolovoza 2010. do blagdana Male Gospe 2011., a pod geslom »Evo ti Majke«. Središnji događaj Godine Gospe Voćinske posveta je nove crkve, 14. kolovoza 2011., a središnja proslava ponovo izgrađenoga svetišta i postavljanja lika Gospe Voćinske je 21. kolovoza 2011.

Tekst i slike: <https://pozeska-biskupija.hr>

Mali vjeronaučni leksikon

Evangelizacija

Evangelizacija, (latinski, *evangelizatio*: *naviještanje*), u kršćanstvu, općenito svako naviještanje evanđelja. Danas evangelizacija podrazumijeva s jedne strane prvi navještaj evanđelja onima koji nisu kršteni (misije), a s druge strane poslanje svećenika i laika da sami kršćani osobnije i svjesnije prihvate evanđelje i po njemu žive.

Farizeji

Farizeji (grčki *φαρισαῖοι*; hebrejski *פְּרוּשִׁים* - *perušim*, *odijeljeni*), pripadnici vjerskog i političkog židovskog laičkog pokreta nastalog u II. stoljeću prije Krista, a djelovao je do kraja I. stoljeća poslije Krista.

Sa saducejima su se borili za prevlast u Sinedriju, židovskom Velikom vijeću.

Za razliku od saduceja, vjerovali su u zagrobni život, anđele i uskrsnuće. U oporbi prema saducejima i stranim, tj. helenističkim »poganskim« utjecajima, čvrsto su bili vezani uz Zakon. Vjerska norma im je Sveto pismo u skladu s predajom (Talmud). Zastupali su srednju struju između saduceja i politički radikalnih apokaliptičkih skupina pa su u Isusovo doba imali velik ugled u palestinskom židovstvu.

Iz njihove sljedbe potekli su mnogi židovski pisci (Šamai, Hillel, Josip Flavije); kod njih je učio sv. Pavao.

Isus se prema farizejima odnosio kritički, slično kao i sv. Pavao.

Nakon razaranja Hrama u Jeruzalemu 70. poslije Krista farizejski rabini preuzimaju punu kontrolu, osnivaju novi sinedrij i teološku školu u Jamniji, te postavljaju nove osnove židovske vjere, koje traju do danas.

U prenesenom značenju farizeji su u europskim jezicima sinonim za licemjerje.

NAŠI POKOJNI

IVAN HODAK,

PU vukovarsko - srijemska, Vinkovci, 4. prosinca 1991.

IVICA LEVAKOVIĆ,

PU vukovarsko - srijemska, Vinkovci, 4. prosinca 1991.

JOSIP KREČAK,

PU bjelovarsko - bilogorska, Zagreb, 5. prosinca 1991.

Miro MAMIĆ,

(MUP), PU brodsko - posavska, Filipovac, 5. prosinca 1991.

BOŠKO MIKULIĆ,

PU osječko - baranjska, Antunovac, 5. prosinca 1991.

BOJAN TREBUŠAK,

MUP, Lipik, 5. prosinca 1991.

ŽELJKO GRGANIĆ,

PU brodsko - posavska, Lipik, 6. prosinca 1991. (obrana suvereniteta)

JOZO PETAK,

PU bjelovarsko - bilogorska, Pakrac, 7. prosinca 1991.

ZVONKO STANIĆ,

PU brodsko - posavska, Nova Gradiška, 8. prosinca 1991. (umro)

TIHOMIR TOMAŠIĆ,

PU brodsko - posavska, Pivare, 2. prosinca 1992. (umro)

MARKO ANIĆ - KALIGER,

PU splitsko - dalmatinska, Makarska, 3. prosinca 1992.

VINKO MILAS,

PU zagrebačka, 3. prosinca 1992.

DANIJEL GROBOTEK,

PU karlovačka, umro, 2. prosinca 1994.

POČIVALI U MIRU!

*DOŠAŠĆE U NAŠOJ
KAPELANIJI*

*MISA
ZORNICA*

*PONEDJELJAK - PETAK
U 7,30 SATI*

KAPELA SVETOG IGNACIJA